

sammentræder, vil den da kunne erholde forelagt en Kirkeforsatningslov."

I Rigsdags-Sessionen 1853 indbragtes i Folkethinget et Forslag til Lov om Frihed til at lade kirkelige Handlinger foretage hos anden Geistlig. Af Udvalget, som var nedfat til Forslagets Prøvelse, erklærede Mindretallet sig imod samme; det fandt allerede i Hensyn til Grundlovens § 80 en afgjørende Grund imod at gaae ind derpaa.

"Bed paa den foreslaaede Maade stykkevis at ordne Anliggender, der gribe ind i Folketirkens vigtigste Forhold, lægger man Hindringer i Veien for en hensigtsmæssig Tydeliggjørelse af samme og foregriber Afgjørelsen af Spørgsmaal, hvis Løsning vi, i Genhold til Bestemmelsen i Grundloven, antage ikke at kunne finde Sted, forinden der har været givet Kirken Afgang til at udtale sig over dem." I det paa denne Rigsdag fremlagte Budget for det kommende Aar var det Beløb af 5000 Rd., som hidtil havde været stillet til Kultusministerens Raadighed, for at forberede Lovgivningen om Kirkens Forsatning, bortfaldet, idet den daværende Kultusminister, Drsted, erklærede (S. 2565): "ikke at have dannet sig nogen Plan, hvorefter han saae sig istand til at kunne anvende dem." Under disse Omstændigheder indgik Kjøbenhavn's geistlige Convent under 28de November med et Andragende til Kultusministeren. "Der er til den for tiden samlede Rigsdag", hedder det heri, "indbragt forskjellige Forslag til gennemgribende Forandringer i Kirke- og Skolevesenet. . . . Allerede den Omstændighed, at saadanne Forslag til Love for Kirken og Skolen forelægges Rigsdagen og forhandles af den, uden at der er Mulighed for Folketirken til at udtale sig om sine egne Antagender, maa nødvendigvis vække vor Befymring. Det er let at forudsæe, at de fremlagte Lovforslag ville efterfølges af andre lignende, og at paa denne Maade efterhaanden en Lovgivning kan komme istand, som omfatter forskjellige af Kirkens og Skolens Forhold, alene under Medvirkning af en Rigsdag, hvis Medlemmer kunne bestende sig til hvilken Religion de ville, og i ethvert Tilfælde valgt af politiske og ikke af kirkelige Hensyn. Vi kunne

ikke berolige os ved Tilliden til en Kultusministers Personlighed; thi Ministrene verke, og Kultusministeren behøver ikke at høre til Folketirkens Medlemmer. Men unægteligt ligger der en Selvmodsigelse i en saadan Tingenes Tilstand, hvor man fristes til at ønske det kirkelige Lovgivningsværk i Hvile, ønske Forslag til kirkelige Foranstaltninger standsede, fordi det mangler paa Organer og Former, under hvilke Kirken kan tage Deel i Arbejdet. Der er i Danmarks Riges Grundlov givet Folketirken det Tilfagn, at dens Forsatning skal ordnes ved Lov, og Nødvendigheden af, at dette Tilfagn opfyldes, viser sig med hver Dag mere paatrængende. Conventet androg paa: at Ministeriet under en eller anden Form, "muligt gennem en mindre Forsamling af regeringsvalgte Mænd, geistlige og verdslige", vilde "sætte Kirkeforsatningsagen i Gang og forberede dens Løsning", for at "hjælpe Folketirken ud af dens nuværende principløse og mislige Tilstand." Dette Andragende foranledigede Kultusministeren til, ved Finantslovens tredie Behandling, at begjære og udvirke Bevilling af de 5000 Rd., medens han dog paa samme Tid erklærede, (S. 2564—2577): "Det er langt fra mig at troe, at der kan være Tale om en egentlig Kirkeforsatning; — jeg er ikke betænkt paa at foretage Noget med Hensyn til en saadan Kirkeforsatning;" "Utringer, der, som man vil see, gaae i heel anden Retning end hans Forgængeres meget bestemte Udtalelser.

Imidlertid udgik allerede under 17de December Commission til 18 Mænd om at træde sammen for at tage under Overveielse, hvilke Forandringer i Landets Love og Foranstaltninger der kunde findes tjenlige til at befæste Folketirken. Denne Commissions Forhandlinger fra Foraaret 1854 foretog sig trykte og ere i sin Tid blevne meddeelte Rigsdagens Medlemmer. "Uagtet det", hedder det heri, "ikke var forudsat, at der fra Commissionen vilde indkomme Forslag, vedkommende det egentlige Kirkeforsatningsspørgsmaal, viste det sig snart, at ethvert Andragende om ønskelige Forholdsregler og Foranstaltninger til at betrygge og fremme Kirkens Interesser først